

ZA MJESEC LIPANJ 2025.
U GODINI ZAHVALE ZA KRUNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. – listopad 2025.)
<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-krunicu-bozjega-milosrdja/>

Pomozi mi, Gospodine, da moje noge budu milosrdne
Molitva sv. Faustine (Dn 163) (6)

Toliko često kao što dišu moje grudi, toliko često kao što bije moje srce, toliko često kao što pulsira krv mojim venama, toliko tisuća puta želim slaviti Tvoje milosrđe, o, Presveto Trojstvo. (...) Pomozi mi, o Gospodine, da moje noge budu milosrdne, da svome bližnjemu pritječu uvijek u pomoć, ne obazirući se na vlastiti umor i iznemoglost. Moj pravi odmor neka je u službi bližnjima.“ (Dn 163)

Noge se u Bibliji spominju oko 400 puta:

*On mi život od smrti izbavi,
oči moje od suza, noge od pada. (Ps 116, 8)*

*Kako su ljupke po gorama
noge glasonoške radosti
koji oglašava mir, nosi sreću,
i spasenje naviješta.... (Iz 52, 7)*

Kaže mu Isus: »Tko je okupan, ne treba drugo da opere nego noge – i sav je čist! ... Ako dakle ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge.« (Iv 13, 10.14)

Ali nakon tri i pol dana duh životni od Boga uđe u njih i stadoše na noge te strah velik obuze one koji ih promatrahu. (Otk 11, 11)

O nogama govori i sv. Faustina riječima molitve koju ponavlja: „Pomozi mi, o Gospodine“...(već šesti put).

Dakle, apostol Božjeg milosrđa sv. Faustina moli Gospodina: „Pomozi mi, o Gospodine, da moje noge budu milosrdne.“ Ovdje su dvije stvari vrlo važne: prva je činjenica da se molba tiče njezinih nogu, a ne nogu drugih ili nogu sestara, odnosno njoj poznatih osoba.

Možda će nam ovo biti banalna stvar, ali svi mi često padamo u iskušenje da molimo druge da se „pokrenu“ i da idu tamo kamo se nama ne ide ili smo lijeni. Ponekad drugima zamjeramo da nas, unatoč tome što imaju noge, ne posjećuju, ne dolaze k nama. Moliti za svoje noge znači imati svijest da ozdravljenje trebamo baš mi osobno i da obraćenje uvijek počinje od nas samih. Druga važna stvar je briga za „cjelinu/cjelovitost milosrđa“ – znači da svaki dio moga tijela treba biti milosrdan.

Sveta Faustina najprije je molila za milosrdne ruke, a sada moli za milosrdne noge. Ne može biti da netko ima milosrdne ruke, a noge ga vode stranputicama koje s milosrđem nemaju nikakve veze. Ovo je iznimno važno jer noge nas vode putevima i o tome kojim putem hodimo ovisi vodi li nas taj put u propast ili spasenje.

Moleći se za milosrdne noge, Redovnica Milosrđa odmah objašnjava što znači imati milosrdne noge. Milosrdne noge su one koje se žure. Ljudi današnjice stalno žure i sv. Faustina govori baš o i tome da je ideal života skriven ne u hodaњу s noge na nogu ili u sjedenju. Čovjek ima tendenciju žuriti se; pitanje je samo kamo se to toliko žuri? Čovjek milosrđa žuri se onamo gdje ga trebaju. Milosrdne su noge one koje idu onamo gdje je potrebna pomoć bližnjemu.

Ali ni to nije sve. Ima puno nogu koje se žure prema potrebitima. Novinari se žure pisati ili snimati sve ono što se uokolo događa. Postoje 'radoznale' noge koje se vrlo često ponašaju radoznalo pa ogovaraju i slično. Ima nogu koje samo zato trče da iskoriste slabosti drugih i da vide nesreću bližnjega svoga. Noge koje su zaista milosrdne trče da pomognu. Opet vidimo da nije dovoljno samo da se noge žure, već da su te noge na pravom putu i da trče u pravom smjeru. Potrebno je postaviti sebi pitanja: zašto ovo radim, zbog čega ili zbog koga ja tamo idem, zašto se žurim i pomaže li uistinu moja briga drugima?

Milosrdne noge prvo trebaju pomagati bližnjemu do nas, a ne strancima... Stvar je u tome da, kada se približavamo jednoj točki, udaljujemo se od mnogih drugih točaka i ciljeva. Ovdje nije riječ o pomoći strancima ili nepoznatima. Ovdje se radi prvenstveno o tome da naše noge ne budu milosrdne prema susjedima, a da naši ukućani čekaju našu pomoć. Ne možemo milosrdnima nazvati noge koje bježe od svoje kuće, od obitelji, žene, muža, djece, a „u ime“ pomoći tamo nekim drugima.

Naš je bližnji najprije onaj koji je u našoj blizini, koji nam je bliz. Ako bježimo i ne pomažemo najbližima, a pomažemo onima koji su daleko, onda naše noge nisu milosrdne, već su to varljive i prevrtljive noge, noge koje bježe, i ne vjerujemo da je to slučajnost. Bog nas je smjestio u ovu, a ne u neku drugu obitelj, u ovo, a ne u neko drugo mjesto, među „svoje“, a ne među neke daleke.

Sveta Faustina nam skreće pozornost na još jednu važnu činjenicu: da bi naše noge bile milosrdne, moraju uvijek biti spremne pomoći.

Štoviše, u riječima „uvijek spremne“ leži objašnjenje u čemu leži snaga milosrdnih nogu. I nije to slučajno. Kad čovjek ne ide u dobrom smjeru, znači da ponekad ide i u zlom smjeru, tamo gdje mu nije mjesto, odnosno udaljava se od mjesta gdje je pozvan biti. Gubi vrijeme. Trebat će nadoknađivati put. Ako se ne žuri, riskira doći prekasno i da cijeli njegov trud bude uzaludan. Milosrdne noge uvijek se žure da nikad ne bude prekasno. „Žurite se ljubiti ljude jar tako brzo 'prolaze'“, ponavlja pisac.

Ne čudi nas da nakon molitve za milosrdne noge koje žure s. Faustina govori o umoru. Žurba rađa umor i to je svima sasvim jasno. Lijek protiv toga je svladavanje umora i dosade. To su dvije poteškoće koje svima nama „stoje na putu“, nama koji se žurimo: ili se čovjek umori, jer mu nedostaju fizičke snage, ili gubi žar za ići naprijed. Može nas sustići i kušnja pa se pitamo čemu sve ovo, za čim ja to uopće trčim kao za uginulim psom, ovo nema smisla...

Kada sv. Faustina govori o svladavanju umora i dosade, znači da je sigurna da ove dvije poteškoće možemo svladati. Zapravo, pozvani smo biti gospodari svojih slabosti i njih svladavati. Traži se od nas da pobjeđujemo svoje slabosti. Treba ih držati pod kontrolom.

Kada ne spavamo kako treba, kako onda nećemo biti živčani i umorni? Kad netko ne moli redovito, onda će mu molitva biti dosadna i nepotrebna. Svaki odmor, duhovne vježbe, molitva, godišnji odmor, san, sve ovo nisu znakovi lijenosti ili bježanje od rada – sve je ovo potrebno. Trebamo pomagati drugima i to ne samo prvih pet godina svećeništva, života u braku, redovništva ili poslovnog angažmana. Stoga onaj tko se ne odmara dobro u konačnici ima nemilosrdne noge. Ima i onih čije su noge lijene i nikada ne idu u pomoć drugima – što nikako nije dobro. Ali ima i takvih nogu koje ne znaju stati, ne znaju se odmarati i stalno trče, premda su stalno umorne. I ovi drugi nisu ništa bolji od onih prvih.

Na kraju molitve „Da moje noge budu milosrdne“, sv. Faustina objašnjava u čemu je pravi odmor. Pravi odmor leži u služenju bližnjima. Faustina ne mora pisati o spavanju, o izletima. Sve je to nama dobro poznato i ljudi dobro znaju kako gospodariti slobodnim vremenom. Sestra Faustina nas poučava, a što često zaboravljamo, da se itekako možemo odmarati pomažući drugima.

Koliko puta čujemo kako netko govori da se na godišnjem odmoru zapravo umorio, slično je i s putovanjima, te da im treba dan-dva odmora nakon godišnjega. Čovjek se često muči jer se previše brine za sebe. Sebičnost je mučna stvarnost. I to ne samo za druge, već i za

samu dotičnu osobu. Čovjek nalazi mir i odmor služeći drugima. Ovo zvuči kao paradoks, ali on ima svoju logiku: **jer tko služi – voli**, a „ljubav se nikada ne umara“.

Imamo puno zvanja koja su bazirana na i bave se nogama. Dobro bi bilo dodati još jedno zvanje: zvanje koje formira naše noge.

„Ti Sam zapovijedaš mi da se vježbam u tri stupnja milosrđa. Prvo: djelo milosrđa – svake vrste; drugo: milosrdna riječ – ono što djelom ne mogu izvršiti neka se ostvari riječima; treća: molitva – što ne mogu ostvariti ni djelom ni milosrdnom riječju, to uvijek mogu molitvom. Svoju molitvu protežem tamo kamo ne mogu dospjeti tijelom. O, moj Isuse, promijeni mi u sebe, jer Ti sve možeš!“ (Dn 163)

vlč. Wojciech Węgrzyniak

Oredzie miłosierdzia
br. 70, str. 16/17

s poljskog preveo p. Andrzej Wośko, dehonijanac,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa
lektura: Marija Vuković

Dodatak prevoditelja

„Osjećam bol u rukama, nogama i boku – na mjestima koja su kod Isusa bila probodena. Ovu bol osobito osjećam kada sretnem dušu koja nije u stanju milosti posvetne. Tada žarko molim da Božje milosrđa obuzme tu dušu.“ (Dn 705)

„Od ranoga jutra osjećam da sam prožeta Božjom sabranošću. Mislila sam da ću za vrijeme sv. Misa, kao toliko puta, vidjeti malenog Isusa, ali danas za vrijeme sv. Mise vidjela sam raspetog Isusa. Visio je pribijen na križu i u velikim mukama. Duša mi je bila prožeta Isusovim mukama, i u duši i u tijelu, iako ne na vidljiv način, osjećala sam veliku bol. O, kako se neizrecive tajne događaju u sv. Misi.“ (Dn 913)

„Danas sam osjećala muku Gospodina Isusa na svomu tijelu dulje vrijeme. To je neizreciva bol, ali sve je to za besmrtnu dušu.“ (Dn 1010)

„Petak. Već u rano jutro osjetila sam bol na svome tijelu – pet rana Isusovih. Ta je muka trajala tri sata. Makar im izvana nije bilo vidljivog traga, ništa manje nisu bile bolne. Radujem se što me Isus štiti od ljudskih pogleda.“ (Dn 1055)